

داکتر رحیم رامشگر

شعله زار آتش

شاعر آتش زبانم از دیار آتشم
شعر آتش میسرایم تا دچار آتشم
شور فریادم سزد آتش بعالم گر زند
منکه درمیدان غم درگیرودار آتشم
بازگرد ای ره نیشین خسته از رنج سفر
می روم من گرچه تنها رهسپار آتشم
چون ز آتشبازی چشم تو می بندم اثر
بی نگاهت هرکجا سردم خمار آتشم
کوه غم درسینه ام آتش فشانی میکند
بی تو ای من ای میهن من شعله زار آتشم
میشود از صحبتتم بیتاب جان سرد خصم
آب خواهد شد یخ غم از شرار آتشم
من به آتشدان هجران طرفه دارم حالتی
همچو مو پیچم بخویشم بی قرار آتشم
زنده عشقم که بعد از مرگ من هم خاک من
شعر هستی می سراید از مزار آتشم
ای رحیم از سوختن پروانه را پروا کجاست
عشق اگر آتش بود من خواستار آتشم